

# Contradiccions que desmobilitzen

written by Ferran Pujol Benlloch | 6 de juny de 2020

Diuen que la naturalesa humana té la contradicció com un dels seus trets característics. Potser afegiria que aquesta contradicció s'accentua quan ens referim a col·lectius més que no pas a individus. La llista d'exemples que podríem trobar tendeix a l'infinit.

Com a col·lectiu anomenat "catalans" darrerament hem fet una gran exposició d'oxímorons conductuals. Anem a pams. El primer és el cas Floyd (no entro en el fons racial perquè em sembla obvi que qualsevol persona el condemna): mentre aquí es permet la denúncia i condemna per delicte d'odi d'un tuit que digui "Mori el Borbó" o "la policia espanyola se'n torni a casa seva" allà hi ha portaveus o *speakers* improvisats a les manifestacions que justifiquen els saqueigs i el vandalisme perquè, diuen, estan molt enfadats (no n'hi ha per menys). Allà, la protesta contra els cossos policials no s'ha iniciat pacíficament sinó que ha conviscut en paral·lel amb les violentes. Com si aquí haguérem engegat els 11 de setembre amb els fets d'Urquinaona o de la post-sentència. Això no ha merescut cap condemna internacional ni ha minvat els suports al fons de la qüestió, que convindrem que és l'essencial. En canvi, a Catalunya va acabar essent més important no tirar un paper a terra per no "perdre" (si és que l'hem tinguda mai) la hipotètica simpatia internacional i espanyola (?!). Durant el desconfinament ningú s'ha plantejat cap manifestació pel 155 bis, però no hem tingut cap problema per sortir a protestar davant el consolat nord-americà de Barcelona.

Tanmateix, avui encara no es pretén fer una protesta massiva per l'autodeterminació i la independència de les nostres institucions per tal de poder gestionar millor les pandèmies i no dependre de la "nomenklatura" madrilenya. I no ho fem amb

l'excusa del "no toca" per la pandèmia i els seus efectes. Però l'esquerra internacionalista (o antisistema o podemita o colauista) no ha dubtat en proposar una manifestació "contra el Capital i a favor de la Vida» (encara que alguns no hem entès la naturalesa confrontada d'ambdues). Una esquerra internacionalista o antisistema o podemita o colauista que ha dubtat permanentment de donar suport al procés d'emancipació nacional català. Broma podríem fer d'aquesta manifestació proposada a Sant Cugat, lloc de residència dels progenitors de molts dels que hi aniran. La versió antagònica de les "manis" al barri de Salamanca.

Per no parlar del descobriment recent, per part dels *progres* espanyols, de l'existència d'una policia patriòtica, d'un poder judicial polititzat i hereu del franquisme o d'una conxorxa de mitjans de comunicació per generar estats d'opinió surrealistes. Tampoc caldria entrar a explicar la barra d'alguns d'ells per demanar solidaritat a la societat catalana.

En un altre ordre de coses, però contradictori igualment, aquests dies hem vist un partit independentista defensant la política obsoleta de peix al cove de l'expresident Pujol i fent discursos contra altres partits independentistes per no tenir "sentit d'estat" espanyol. Surrealista.

Per últim, la gran contradicció: portem tota la pandèmia apel·lant a la responsabilitat individual. Sota el concepte de responsabilitat hi ha tractats extensos però podríem dir que la responsabilitat és la mitja aritmètica entre els drets i els consegüents deures. Els nostres fills estan veient els pares entrant en ERO, ERT0, i a l'atur i, si més no, en el capficament de sortir de l'enèsima crisi i en l'esforç d'adaptació tecnològic que comporta mantenir la majoria de llocs de treball. La majoria de famílies intenten explicar i mostrar als seus adolescents que en aquesta vida cal el sacrifici, cal assumir que no sempre va tot de cara i que no sempre es pot fer el que a un li vingui de gust. Per exemple,

ara tocaria vacances però, possiblement, molta gent haurà de treballar per compensar la baixada d'ingressos d'aquests mesos. Doncs ara la Generalitat llença un missatge als nostres joves que enfonsa aquest discurs dels progenitors. Diu així: "El Nostre Estiu, Els Nostres Drets. Després de tot el que hem passat durant mesos, els i les joves RECLAMEM el nostre DRET a gaudir, aquest estiu TAMBÉ, de la natura, a aprendre coses i a fer noves amigues i amics a les colònies, els casals i els campaments de tot Catalunya". Simplement, genial. Edificant. Això sí, a sota ens donen una recomanació: "Sempre de forma divertida, neta i segura". No, no és un anunci de compreses. És un anunci de la Generalitat dirigit als nostres joves perquè RECLAMIN el seu DRET a què els pares paguem vacances. Deixo pel final la frivolitització d'eslògans que també surten a l'anunci i han comportat presó, multes o pèrdues d'ull com: "Les colònies seran lleure o no seran" o "Els Casals seran sempre nostres". Algú s'imagina un anunci de la Generalitat d'aquí a un any que en lloc de dir "Black lifes Matter (La vida dels negres importa)" digui: "La Vida dels Casals Importa – Casals Lifes Matter".